

✱

✱

литѣ ми сѣ твърдѣ бѣдни хора, затова азъ имъ давамъ половината отъ своята заплата и често пѣти не си доядамъ. Когато вчера вие ме поканихте на гощавка заедно съ другитѣ офицери, моятъ обѣдъ бѣше въ джеба ми. Ако бѣхъ обърналъ джеба си, прѣдъ очитѣ на всички щѣше да падне малко черъ хлѣбъ и сюджукъ. Ето защо, азъ не обърнахъ джеба си: срамувахъ се“.

Князътъ, като изслушалъ всичко това, казалъ:

„Ти си единъ много добъръ синъ. Азъ те похвалявамъ. Да можешъ отъ сега нататкъ да помагашъ на родителитѣ си по-добрѣ, всѣки день ще дохождашъ да ядешъ при мене и азъ ще се грижа за тебе, а ти ще давашъ цѣлата си заплата на обичнитѣ си родители“. Слѣдъ това князътъ поканилъ сѣщитѣ офицери на една богата закуска и съобщилъ на всички че Иванъ е *невиненъ*. И да видятъ другитѣ офицери, до колко Иванъ е спечелилъ княжеската милость, князътъ извадилъ кутийката и я подарилъ на Ивана.

Обичята на кучето къмъ господаря му.

Слѣдъ една битка, разказва французскиятъ императоръ *Наполеонъ*, азъ се разхождахъ по полето на сражението. Още отъ далечъ видѣхъ, че до трупа на единъ убитъ *австрийски* офицеръ лежи едно куче. Азъ се приближихъ и се вгледахъ въ кучето. То имаше много нажаленъ видъ. Прѣднитѣ му крака стояха върху пробититѣ гърди на офицера. Отъ моето приближаване кучето не се помѣсти, но продължаваше да гледа мъртвия трупъ на господаря си, като че го оплакваше.

✱

✱